

PROLOGAS

Buvau trylikos, kai mane areštavo pirmą kartą, ir prisimenu tai, lyg viskas būtų nutikę vos vakar. Vairavau vogtą „Ford Escort MK 2“, mano kojos vos siekė pedalus, visgi sugebėjau valdyti tą mašiną kaip vyras.

Cigaretės... Su jomis dažnai įkliūdavau. Tomis nelegaliomis, kurias įgabendavo į šali iš Belgijos per Prancūziją. Bet kad ir kaip nuožmiai mane tardydavo farai, niekada neprisipažinau, kur iš tiesų gavau tų cizų.

— Vienas iš tų gyvenimo nevykėlių, štai kas esi. Tu niekada nieko nepasieksi, kvailas benkarte, — bliovė motina, kai farai parvežė mane namo.

— Tik kvailiai laužo įstatymus. Tu idiotas, berneli, — kitą pirmadienio rytą sušnypštė man į ausį mokytojas.

Ką gi, turiu jiems naujienų. Joks aš ne nevykėlis ir ne kvailys. Taip, galbūt benkartas, tokią gėdą man užtraukė motina, kuri nė nežino, kas mano tėvas. Bet aš laimėtojas, ir nuo tos dienos buvau pasiryžęs įrodyti, jog visi abejoję manimi klydo.

Buvau apdovanotas žavesiu, gera išvaizda, iškalba ir protu — viskuo, ko reikia vyrui, kad jis pasiektų viršūnę. O jei reikės paminti kai kurių žmonių gyvenimus ir jausmus, ką gi.

Na, bent jau taip galvojau. Bet gyvenimas mane pamokė.

Kartais gyvenime, — ypač jei tas gyvenimas nusikalstamas, — įvyksta neplanuotų dalykų.

Mano vardas Džeisonas Ramplingas, o čia mano istorija...

PIRMAS SKYRIUS

1994, pavasaris

Džonis Bruksas pakėlė akis nuo laikraščio ir pro skaitymo akinių plonais rėmeliais viršų klausiamai pažvelgė į savo dukterį.

— Ir kurgi tu susiruošei, jaunoji panele?

— Tik į sekmadieninį turgų su Treise. Grįšiu iki vakarienės.

— Ar nieko nepamiršai? — susierzinęs paklausė Džonis.

Dvidešimt vienerių Melisa atsiduso. Ji ir taip jau pusvalandį vėlavo; buvo pažadėjusi Treisei ateiti iki vienuoliktos.

— Ko?

Džonis parodė į vaiką, sukėlusį tiek daug ginčų ir asmeninės širdgėlos.

— Šiandien tavo mama pernelyg prastai jaučiasi, kad prižiūrėtų tavo sūnų. Ji vėl nuėjo į lovą, jai migrena.

— Ir vėl? Tai gal tu užmestum akį į Dontę, tėti? Prašau. Pažadu, aš neužtruksiu, — viltingai paprašė Melisa.

— Ne. Negaliu, velniai rautų. Jis tavo sūnus, ir žinotai, kad tavo gyvenimas pasikeis, kai nusprendei jį gimdyti. Tavo mama pastauroju metu blogai jaučiasi. Nenoriu, kad sukeltum jai dar daugiau rūpesčių. Taip nesąžininga — šlaistytis kada panorėjus.

Melisa Bruks paėmė ant rankų sūnų ir dėbtelėjo į tėvą.

— Eikš, Donte, bėkime nuo to seno dogmatiko. Jei būtum bal-tas, jis mielai pasiimtų tave su savimi į Dirbančių vyrų klubą. Bet jis nenori niekur tavęs vestis, nes esi mišrios rasės.

— Tai melas, ir tu tai žinai, Mel. Sekmadieniais aš mėgstu iš-

lenkti pintą ir atsipalaiduoti. O ne sėdėti su vaiku. Kaip pasiklojai, taip ir miegosi.

Išgirdęs trinktelint lauko duris, Džonis Bruksas atsiduso. Jis buvo senamadiškų pažiūrų ir jam baisiai nepatiko, kad ji pagimdė nesantuokinį vaiką. Bet ne dėl to buvo toks įsitempęs pastaruoju metu. Jo mylima žmona merdėjo — jos smegenyse daktarai aptiko piktybinį auglį, — ir niekas, išskyrus jį, šeimoje to nežinojo.

— Vėluoji, — piktai tēškė Treisė Tomson.

— Žinau. Atsiprašau.

— Po velnių, Mel. Sakiau, kad pasipuoštum nors kiek. Negi negalėjai pasistengti? Ir kodėl atsinešei su savimi Dontę? Sakei, paliksi jį namie.

— Mano mama vėl nesveikuoja, todėl turėjau jį pasiimti. Be to, lauke pila kaip iš kibiro, jei kartais nepastebėjai, todėl ir aviu savo „timberlandus“. Tu juk neisi su tais aukštakulniais, a? Kojos kiaurai permirks.

Treisė apžiūrėjo save koridoriaus veidrodyje. Jos ilgi šviesūs plaukai nepajudės iš vietos, nes sunaudojo pusę flakono ypač stipraus plaukų lako. Pasiryžusi visus priblokšti, ji mūvėjo plėšytus išblukusius džinsus, vilkėjo trumpą odinį švarkelį ir pilvą apnuoginančią palaidinukę, neslepiančią neseniai įsiverto auskaro į bambą, avėjo raudonas basutes aukštais plonais kulnais.

— Kaip aš atrodau? — pasiteiravo patenkinta, jog atrodo stulbinamai.

— Gražiai. Bet lauke vėsu, todėl tikriausiai mirtinai sušalsi. Niekio tokio. Juk norėjai išsiskirti, ar ne?

Treisė sukikeno. Buvo nusižiūrėjusi vieną vaikiną, kuris dirbo Dagenamo sekmadieniniam turguje, todėl taip išsipustė.

— Nagi, mergiščia, varom.

*

Džonis Bruksas gurgšnojė savo pintą, aptarinėdamas vakarykščio futbolo rezultatus. Reinamo dirbančių vyrų klubas buvo įprasta jo vieta per sekmadienio pietų metą. Gimęs ir augęs Stepnyje, dabar Džonis gyvenė Saut Hornčerče ir turėjo sėkmingą statybų bendrovę. Reiname visi jį pažinojo, nes ten ir užsiėmė verslu. Kitados jaunystėje jis buvo gana padorus mėgėjas boksininkas. Nors penkių pėdų ir aštuonių colių ūgiu nepranoko kitų vyrų, buvo tvirtas kaip bulius ir susikūręs gana kieto vyruko reputaciją. Dabar jam buvo keturiasdešimt aštuoneri, ir neseniai, slėpdamas pradėjusius retėti rusvus plaukus, nusikirpo juos trumpai.

— Ką tik įėjo tavo senas bandžius, Džoni. Maniau, jis vis dar cypėje, — pasakė Škotas Polas.

Džonis apsidairė, ir jo veidas piktai išsikreipė. Kreigas Turstonas buvo jo verslo partneris — kol jų neišskyrė pinigai. Kerolė buvo perspėjusi ateityje laikytis atokiau nuo to žmogaus, ir Džonis nė nežinojo, kad jis paleistas iš kalėjimo.

— Jis eina čionai, — pridūrė Taksistas Brajanas, puikiai žinodamas, kad Džonis ir Turstonas nepuoselėja vienas kitam šiltų jausmų.

Šešių pėdų trijų colių ūgio Kreigas Turstonas atrodė it meškinas. Jis puikiai išnaudojo laiką kalėjimo sporto salėje ir dabar krypavo prie Džonio su labai pasitikinčia šypsena veide.

— Nagi, nagi, nagi, ar tik čia ne mano senas nelaimėlis Bruksis. Turi tuos šlamanečius, kuriuos esi man skolingas? Dabar, kai aš vėl laisvas, nusprendžiau susirinkti savo skolas.

— Eik šalin, Turstonai. Aš tau nė velnio neskolingas, ir tu tai žinai, — atkirto Džonis, nors tai nebuvo visiška tiesa.

— Man taip neatrodo, bičiuli. Per tavo praradau penkiasdešimt gabalų ir noriu juos atgauti.

Nelinkęs skirtis su pinigais ar net kalbėtis apie tai, kas atsitiko, Džonis griebėsi savo ginklų:

— Praradai juos per savo kvailumą, kaip praradai ir savo pragyvenimo šaltinį. Dabar, jei tu nieko prieš, norėčiau ramiai baigti gerti savo pintą.

Kreigas nusišiepė, parodydamas vieną auksinį dantį, kurį išstatė dar prieš tai, kai jį apiplėšė; jis tiksliai žinojo, kokius mygtukus spausti.

— Paukštelis pakuždėjo, kad tavo Melisa užsitaisė vaiką. Tai kaip vadinti tavo anūką? Batų tepalu?

Džonis pašoko nuo kėdės ir prirėmė Turstoną prie sienos.

— Nevelk į tai mano šeimos.

Ne Džonio kaltė, kad jo bičiulis pabėgo su Kreigo pinigais.

Išgirdęs, jog barmenas grasina iškviešti policiją, Turstono draugas sugriebė jį už rankos.

— Eime, Kreigai. Išsiaiškinsime kitą kartą.

Kreigas bedė pirštu Džoniui į veidą.

— Noriu savo pinigų, Bruksi, — antraip pasigailėsi. Savuosius pasirūpinai atsiimti, ar ne, tu šliuže?

— Arba ką? Jei prisiartinsi prie mano dukters ar anūko, aš tave užmušiu, velniai rautų, girdi mane?

— Įdomu, ką pasakytų tavoji Kerolė, jei sužinotų, kad dulkini savo sekretorę? — nutęsė Kreigas, piktai žaibuodamas akimis. — Ji vardu Širlė Stoun, ar ne? Blondinė, dideli papai, galiu suprasti. Gal net pats pamėginsiu ją užlaužti.

Vis dar pajėgus smagiai užvožti, Džonis puolė Kreigą it įniršęs bulius.

Kai Kreigas atsakė tuo pačiu ir Džonis aukštiekninkas nuskriejo ant stalo, įsikišo Taksistas Brajanas ir Škotas Polas.

— Baik, Džoni. Negi nematai, kad jis bando suezinti tave? — ramino Brajanas.

— Kreigai, tu paleistas už užstatą, drauguži. Policija jau pakeičiui, — perspėjo Kreigo bičiulis.

Džonio smūgis atėmė jam kvapą, bet eidamas durų link Kreigas nutaisė narsų veidą.

— Dar pasimatysime, Bruksi. Perduok linkėjimus Kerolei, gerai? Netrukus ją aplankysiu, pasakyk jai.

— Tik prisiartink prie Kerolès, ir aš tave užmušiu, — pagrasino Džonis.

— Nekreipk į jį dėmesio, drauguži. Jis tik kalba. Einu prie baro, užsakysiu mums dar po vieną, — tarė Škotas Polas.

— Nesivargink. Aš keliauju namo, — atkirto Džonis.

— Dar neik, nes jis gali sukiotis netoliese. Tavo veidas jau prakirstas. Juk nenori, kad Kerolė sužinotų apie peštynes, a? — perspėjo Taksistas Brajanas.

— Aš nė velnio jo nebijau, — subliuvo Džonis, išdundėdamas iš klubo.

Nei Turstono, nei jo sėbro nesimatė, ir Džonis niršo visą kelią į namus. Ne tiek ant Turstono — jis tik padugnė, bandantis savo laimę. Džonis pyko ant savęs. Jei neturėtų paslapčių, yla neišlįstų iš maišo.

— Tik to man ir trūko, velniai rautų! Tuoį apšivėmsiu nuo to kvapo. Kuo tu jį maitini? — Treisė šlykštėdamasi suraukė nosį. — Turėsi perrengti jį, Mel. Tikrai neisiu į batų skyrių, kai jis taip dvokia šūdu. Tas gražuolis niekada gyvenime į mane nebepažvelgtų, tikrai.

— Tai sustok kur nors, ir aš susirasiu tualetą. Jam tik dveji, Treise, jis nekaltas, — atkirto Melisa.

Ji ir Treisė susipažino mokykloje, kai joms buvo vienuolika, ir nuo tada liko geriausios draugės. Žinoma, jos susikirsdavo, pjaudavosi kaip katė su šuniu, bet niekada dėl rimtų dalykų. Dažniausiai dėl smulkmenų. Treisė buvo savanaudiška karvė ir neturėjo jokio supratimo apie vaikus ar jų poreikius. Tipiška išlepinta vienturtė, štai kas ji.

Treisė sustojo ties Bažnyčios Guobos skersgatvio kampu.

— Tas alubaris atidarytas. Sutvarkyk jį ten, — paliepė Treisė, viena ranka užsispaudusi nosį, kita karštligiškai purkšdamasi „Angel“ kvėpalais. Jos brangi „Ford Fiesta“ šiuo metu dvokė kaip viešasis tualetas.

— Neverk, brangusis. Mamytė tuoj tave perrengs, — sušnabždėjo Melisa Dontei į ausį.

Jis buvo geras berniukas, jos sūnus. Retai krėsdavo išdaigas ir atrodė patenkintas savo mažame pasaulėlyje.

Nekreipdama dėmesio į piktą barmenės žvilgsnį ir kandžią pastabą, jog tualetas tik lankytojams, Melisa nužingsniavo į kabiną, užsiraikino ir ėmėsi nelabai malonaus darbo. Kartais ji ilgėdavosi savo senojo gyvenimo. Prieš pastodama ji su Treise siausdavo kiekvieną savaitgalį. Jos netgi buvo išvykusios nuostabių atostogų į Ibisą.

Viename iš tokių siautulingų vakarėlių Melisa ir sutiko Dontės tėvą. Džoelis Raitas tučtuojau pavergė Melisą kaip niekas kitas iki tol. Jam buvo aštuoniolika, tiek pat kiek ir jai anuomet, ir jis buvo labai pasitikintis savimi ir gražus. Pametusi galvą Melisa permiegojo su Džoeliu jau per trečią pasimatymą, o po aštuonių savaitių draugystės pastojo. Deja, pasirodė, jog jis tik pasinaudojo ja. Ir nors Melisa kartais ilgėdavosi savo senojo darbo, draugų, naktinio gyvenimo ir to laisvo kaip paukštis pojūčio, niekada nesigailėjo sprendimo gimdyti Dontę ir auginti ją kaip vieniša mama. Jis buvo dalis jos, jos mažasis kareivėlis, ir kai berniuko šypsena nušviesdavo kambarį, Melisa pasijusdavo laimingiausia mergina pasaulyje.

— Gerti, mamyte, gerti, — suniurnėjo Dontė. Jis buvo ką tik pradėjęs sklandžiau kalbėti.

— Tuoj, brangusis. Na štai, gražus švarus berniukas, — nusišypsojo Melisa, iškeldama sūnų.

Kai Dontė pažiūrėjo į ją savo didelėmis rudomis akimis, stipriai apkabino jos kaklą ir sušnabždėjo: „Myliu tave, mamyte“, Melisos akys prisipildė ašarų. Niekšelis tėvas taip niekada jo ir nepamatė; jos gražusis sūnelis nusipelno geriau.

Širlė Stoun šlavė virtuvės grindis, kai suskambo durų skambutis. Ji nelaukė jokių svečių, paprastai leisdavo sekmadienius viena.

— Džoni! — aiktelėjo ji. — Ką pasidarei savo veidui?

— Susimušiau ir nugriuvau ant stiklą. Atrodo blogiau, nei iš tiesų yra. Mums reikia pasikalbėti, mieloji.

Trisdešimt aštuonerių Širlė buvo dešimčia metų jaunesnė už Džonį. Moteris dirbo jam pastaruosius aštuonerius metus kaip jo sekretorė, o kai 1988-aisiais apsigyveno atskirai nuo vyro, netrukus prasidėjo jų romanai.

— Tavo ir marškiniai kruvini. Gal išskalbti juos? — pasisiūlė Širlė. — Turiu dvejus švarius marškinius spintoje.

— Ne. Palik.

Džonis atsisėdo ant sofos ir paragino Širlę prisėsti šalia. Ji buvo krūtinga blondinė, labai daili, ir patiko jam nuo pat pirmos akimirkos, kai pradėjo pas jį dirbti.

— Turėsime viską užbaigti, bent jau kuriam laikui, — pasakė Džonis, tada papasakojo, kaip įsivėlė į muštynes su Kreigu Turstonu, kuris pagrasino viską papasakoti Kerolei.

Apie jų romaną mažai kas žinojo. Gal tik pora bendradarbių, vienas netgi neseniai užtiko juos gana kompromituojančioje padėtyje, tačiau Džonis nė nenutuokė, iš kur apie tai sužinojo Turstonas. Kažkas jį išdavė, jis buvo tikras.

Širlės akyse susitvenkė ašaros. Džonis nuo pat pradžių tvirtino mylįs Kerolę ir niekada nepaliksiantis jos, ir Širlė buvo susitaikiusi su tuo.

— Gerai. Jei taip nori.

Džonis žiūrėjo į Širlės blyškiai žalias akis ir glostė jai skruostą.

— Ne to aš noriu, bet neturiu pasirinkimo. Tu kai ko nežinai apie Kerolės ligą, dabar jai reikia viso mano dėmesio.

— Ar išsiaiškinote, kas sukelia tas migrenas? — pasiteiravo Širlė.

Džonis dažnai kalbėdavo apie Kerolę, ir Širlė buvo ne kartą sutikusi ją, kai ši užsukdavo į jų aikštelę. Kerolė buvo miela moteris, ir Širlė ją mėgo, bet negalėjo suvaldyti to, ką jautė Džoniui.

— Taip. Bet dabar negaliu pasakoti, Širle. Pažadėjau Kerolei niekam nesakyti — net vaikai dar nežino. Man teks kurį laiką ne-

dirbti, todėl aikštelėje tvarkysis Kenas. Judu puikiai susidorosite ir be manęs.

Nereikėjo būti Einšteinu, kad susiprastum, kas negerai Kerolei, todėl, užuot pykusi ant Džonio, Širlė apkabino jį ir prisitraukė prie krūtinės.

— Žinai, kur mane rasti, jei reikės.

Džonis pabučiavo Širlę į kaktą ir atsistojo.

— Ačiū, kad esi tokia supratinga. Nelydėk, išeisiu pats.

— Tai kaip atrodo tas bičas? Kiek jam metų? — pasiteiravo Melisa.

Nuo praeitos savaitės, kai lankėsi turguje, Treisė nenustojo kalbėti apie kažkokį gražuolį iš batų skyriaus.

— Ar mano plaukai gerai atrodo? Lūpdažis nenusitrynė? — klausinėjo Treisė, stengdamasi išlaikyti pusiausvyrą ant nelygaus šaligatvio. Jai šalo kojos. Penkių colių stiletai tikrai nebuvo pats geriausias apavas vėsią, lietingą dieną.

— Taip, atrodai puikiai.

— Jau pasakojau tau, kaip jis atrodo. Negi nieko nesiklausai? — suirzo Treisė. — Jis atrodo truputį vyresnis už mus, šviesiaplaukis, stilingai apsikirpęs, žavingas ir aukštas. Palauk, kol pamatysi jo akis — tokios veriamai mėlynos. Truputį primena „Bros“ grupę — labiau Luką nei Matą. Jis gražuolis. Nepamiršk pasakyti, kad Dontė tavo, gerai? Nenoriu, kad jis pagalvotų, jog turiu vaiką. A, ir matuokis kaip galima daugiau batų. Apsimesk, kad negali apsispręsti.

— Nesiruošiu nusiauti šių batų, Treise. Tau būtų paprasčiau matuotis.

— Visai ne. Kol tu matuosiesi, aš galėsiu kalbėtis su juo, sužinoti daugiau apie jį. Prašau, Mel. Aš padaryčiau tai dėl tavęs.

Puikiai žinodama, jog Treisė supyks, jei ji nesutiks, Melisa nenoromis sumurmėjo:

— Gerai.

Joms privažiuvus prie mėšainių furgono, Melisa aiškiai užuodė

keptų svogūnų kvapą. Šaltas oras neatbaidė žmonių nuo vaikščiojimo po parduotuves, ir turgaus centras atrodė dar judresnis nei paprastai.

— Beveik atėjome, — džiugiai paskelbė Treisė.

Ji nežinojo, koks to vaikinio vardas, bet jis akivaizdžiai domėjosi ja praeitą savaitę. Ilgai kalbėjosi su ja ir jos mama, o joms nueinant kreivai šyptelėjo ir mirktelėjo Treisei.

— Tai jis? — paklausė Melisa, parodydama į šviesiaplaukį vyruką, stovintį nugara į jas. Jis buvo aukštas ir dėvėjo gelsvai rudą odinį švarką bei išblukusius džinsus.

— Nerodyk, kad tave kur. Elkis normaliai, — sušnypstė Treisė besitrankančia širdimi.

Kai vaikiną atsisuko, Melisa gerokai nustebo. Nepriminė jai „Bros“ atlikėjų — jos nuomone, buvo kur kas gražesnis. Jo mėlynos akys sužiburiavo, kai mirktelėjo Treisei ir tarė:

— Tu vėl čia.

Tada jo dėmesys nukrypo į Dontę, kuris patenkintas sau žaidė sportiniame vežimėlyje su žaisliniu automobiliuku.

— Nagi. Jis tavo? — pasiteiravo vaikiną Melisos.

Ji dar nebuvo mačiusi tokių mėlynų akių ir dabar suprato, kodėl jis taip patinka Treisei.

— Taip. Jam dveji. Donte, pasakyk žmogui labas, — paragino Melisa.

— Labas, žmogau, — sumurmėjo Dontė, pernelyg žavėdamasis savo automobiliuku, kad pakeltų akis.

Džeisonas susijuokė, pritūpė ir ištiesė dešinę.

— Labas, Donte. Aš Džeisonas. Ką čia turi, drauguži?

Šiek tiek suirzusi, kad Džeisonas skiria daugiau dėmesio Dontei nei jai, Treisė įtraukė pilvą, atkišo papus ir patapšnojo jam per nugarą.

— Mano draugei reikia naujų batelių, bet ji nežino, kokių nori. Reikėtų madingų aukštakulnių, tokių kaip mano, — tarė ji, pamajuodama kaire koja vaikinui palei nosį.

Džeisonas atsistojo ir nusišypsojo.

— Jūsų noras — man įstatymas. Prašom matuotis kokius tik norite. Aš tik aptarnausiu tuos kitus klientus ir sugrįšiu. Kokį dydį avi, gražuole?

— Penktą.

— Duok man minutėlę, ir aš parinksiu tuos, kurie, mano manymu, labiausiai tiktų tokiai gražiai merginai kaip tu.

Melisa nuraudo. Ji nebuvo bjauri, tačiau retas kuris pavadindavo ją gražia, ypač jei šalia būdavo Treisė. Skirtingai nei jos lieknos blondinės draugės, Melisos plaukai buvo rudi, iki pečių, o dvylikto dydžio figūrai trūko padorių apdarų nuo tada, kai gimė Dontė. Treisė nugvelbdavo visą vaikinų dėmesį.

— Tai išsirink kokius nors batelius, — kvilvai nusišiepė Treisė.

Jos nė kiek nejaudino, kad Džeisonas pavadino Melisą gražia. Akivaizdu, jis tik nori būti malonus.

— Aš neturiu su savimi daug pinigų, — sušnypštė Melisa draugei į ausį. — Kodėl pati negali ką nors pasimatuoti ir nusipirkti? Kitaip jis supras, kad mes tik kvailiojame, — perspėjo ji.

— Gerai. Bet sužinok, kur jis gyvena ir geria.

— Kodėl aš? Jis patinka tau — tu ir klausk. Kitaip jis pagalvos, kad patinka man, — atšovė Melisa.

— Ne, nepagalvos. Neįsižeisk, Mel, bet jis ne tavo nosiai.

Nuo tada, kai sužinojo savo likimą, Kerolė Bruks stengėsi kuo nors save užimti. Daktaras davė jai metus, daugiausia, ir, užuot skendėjusi savigailoje, Kerolė buvo pasiryžusi branginti kiekvieną akimirką.

— Aš namie, mieloji. Tu viršuje? — šūktelėjo Džonis.

— Taip. Tuoj nusileisiu. Tik peržiūriu kai kurias senas nuotraukas, — atsiliepė Kerolė, vartydama jų vestuvių albumą.

Ji buvo keturiasdešimt šešerių, apkūni, trumpų rudų plaukų. Savo vestuvių dieną atrodė visiškai kitokia; tuomet, prieš dvidešimt

septynerius metus, buvo šviesiaplaukė ir liekna. Niekada nepamirš Džonio žodžių, kai jos tėvas atvedė ją prie altoriaus: „Jėzau Kristau, Kerole. Man net kvapą užgniauzė. Ką sau manai tekėdama už tokio negražaus vargšo kaip aš? Atrodai kaip Lulu, mergyt.“

Ji jau ruošėsi priminti Džoniui jo žodžius, kai vieną galvos pusę pervėrė smelkiantis skausmas, ir moteris riktelėjo.

— Kerole! Kas atsitiko? — užlėkdamas laiptais sušuko Džonis.

Kai niekas neatsiliepė, Džonis stumtelėjo miegamojo duris ir pasijuto kaltas kaip niekada gyvenime. Mylima žmona gulėjo ant grindų tampoma konvulsijų. Šalia mėtėsi jų vestuvinis albumas.

Treisė kikeno kaip kvaila mokinukė iš kiekvieno Džeisono pokšto.

— Tu nepakartojamas, — iškvėpė ji, paliesdama jo gelsvo odinio švarko rankovę.

— Mamyte, šuniukas, šuniukas, — garsiai ištarė Dontė, rodydama į žaislų vitriną priešais.

Skyriaus pardavėjas rodė pirkėjams žaislinį šunį, kuris vaikščiojo ir lojo.

Džeisonas pritūpė priešais vežimėlį.

— Ar galiu paimti jį ant rankų? — paklausė Melisos.

Ji matavosi vieną porą po kitos, ir Džeisonas nebuvo kvailas. Žinojo, kad jos draugė nusižiūrėjo jį ir įkalbėjo Melisą jai padėti.

— Taip, žinoma, — atsiliepė Melisa.

Stebėdama, kaip Džeisonas nešinas Donte eina prie žaislų vitrinų, ji atsisuko į Treisę:

— Pats laikas ir tau ką nors pasimatuoti — aš daugiau nebeneriu, ypač kai neturiu pinigų. Ar sužinojai, kur jis gyvena?

— Ne. Bet jam tik dvidešimt, ir penktadienio vakarais jis geria kažkokiame alubaryje Barkinge. Sakė, kad ten groja gyva muzika. Manau, mums reikėtų nuvažiuoti ten kitą savaitę. Ar galėsi paprašyti mamos, kad prižiūrėtų vaiką?

Melisa nespėjo atsakyti, nes Džeisonas sugrįžo su Donte, kuris rankose laikė žaislinį šunį.

— Atiduok jį, Donte. Jis ne tavo, — paliepė Melisa.

— Dabar jau jo. Mano dovana, — mirktelėjo Džeisonas.

— O ne. Negaliu leisti tau mokėti už tai. Nagi, paimk pinigus.

Melisa įnirtingai knisosi rankinėje ieškodama piniginės. Ji tikėjosi, jog turės pakankamai, kad užtektų atsilyginti.

— Ne, ne. Trevas iš žaislų skyriaus skolingas man ne vieną paslaugą, patikėk, — spyrėsi Džeisonas.

— Aa, ar galėčiau pasimatuoti tuos juodus batus, ketvirto dydžio? — paklausė Treisė, parodydama į zomšinius aulinukus aukštais kulnais. Ji niekaip nesuprato, kuo Džeisonui taip patinka Dontė. Mažų mažiausia keista, tikrai. — Nejudėk, Mel. Man reikės pasilankyti į tave, — paliepė ji, kilsteldama kairę koją ir atsisėgdama basutės dirželį.

Jausdama į ją išmeigtas Džeisono mėlynas akis, Melisa vėl nuraušo.

— Aš ir pats turiu vaiką. Keturmetę dukrytę, — išpylė Džeisonas.

Pasakyti, kad ši naujiena Treisę nustebino, būtų per švelnu. Ji susvirduliavo ir nuvirto ant tako.

— Ar viskas gerai, drauge? — susirūpinusi paklausė Melisa.

Širdyje jai norėjosi juoktis, tačiau žinojo, kaip priblokšta turėtų jaustis Treisė, todėl susivaldė.

Jausdamasi visiška kvaiša, Treisė greitomis užsisėgė basutę ir sugriebė Melisą už rankos.

— Ką gi. Eime.

— Tai jau nebenori matuotis batų? — nusišaipė Džeisonas.

Trevas iš žaislų skyriaus vos neapsisiojo iš juoko, ir Džeisonas tramdėsi, kad ir jam taip neatsitiktų.

— Ne. Kitą kartą, — atkirto Treisė nuklibinkščiuodama.

Krisdama ji kryptelėjo kulkšnij, ir ši jau pulsavo.

— Dar kartą aciū už žaislą, — nueidama padėjojo Melisa.

— Eime, Mel, — išraudusi ragino Treisė.

Kuo greičiau dings iš šio turgaus, tuo geriau.

— Melisa, tu kai ką pamiršai! — šūktelėjo joms Džeisonas.

Palikusi Dontę su Treise, Melisa nubėgo atgal į batų skyrių. Džeisonas ištiesė jai popiergalį.

— Čia mano telefono numeris. Jei norėtum kada išgerti, paskambink.

Melisa prasižiojo, bet negalėjo prakalbėti. Neišspaudė nė žodžio.

— Mel, greičiau! — piktai šūktelėjo Treisė.

Melisa dar kartą pažiūrėjo į Džeisoną ir nusivijo draugę.

— Ko jis norėjo? — piktai pasiteiravo Treisė.

— Nieko.

— Nemeluok man. Mačiau, kaip kažką tau davė. Ar jis tau davė savo telefono numerį, kad perduotum man?

— Ne, Treise. Klausyk, man labai gaila, bet jis davė savo telefono numerį man.

Treisė įsistebeilijo į draugę, tarsi ši būtų visiškai išsikrausčiusi iš proto. Šito jos planuose tikrai nebuvo.

— Ką jis pasakė, kai padavė tą numerį? Tu tikra, kad neliepė perduoti man?

Melisa paraudo.

— Jis pasakė, kad jei norėčiau išgerti, turėčiau paskambinti jam.

Treisė neteko amo.

— Tu juk neisi, a?

Melisa papurtė galvą.

— Žinoma, ne. Jis patinka tau.

Trumpa kelionė atgal į Saut Hornčerčą buvo nesmagi, švelniai tariant. Treisė nebuvo nusiteikusi šnekučiuotis. Tiesą sakant, ji puotojo iš pykčio.

ANTRAS SKYRIUS

Liftai dvokė šlapimu, buvo apipaišyti grafičiais ir, kaip paprastai, ant durų kabėjo užrašas, sakantis, jog jie neveikia.

— Šūdas, — sumurmėjo Džeisonas. Jis gyveno dešimtame aukšte ir nešėsi dėžes.

Laiptinė taip pat buvo ištepliota grafičiais ir tvoskė šlapimu, bet Džeisonas linksmi pasišvilpaudamas užsitempė dėžes su vogtais kvėpalais į dešimtą aukštą. Jokiu būdu negalima palikti jų apačioje. Iškart nušvilptų. Tokiuose daugiaaukščiuose, kokiam jis gyvena, vagia netgi durų belstukus.

Džeisonas įėjo į butą, kuriame gyveno su savo motina, broliais, seserimi ir keturmete dukra. Kaip ir galėjo tikėtis, vaikai patys rūpinosi savimi.

— Tėti! — šūktelėjo keturmetė Šaja, ištiesdama į jį rankutes.

Ji buvo purvina, murzinomis rankomis ir veidu, ir tebebuvo su pižama, kurią jis apvilko praeitą naktį.

— Kur mama? — paklausė Džeisonas dvylikametės Barbaros.

Kaip ir jis, Babsė, kaip brolis ją švelniai vadino, neturėjo supratimo, kas jos tėvas; Džeisonas ir jo sesuo buvo vienos girtos nakties nuotykių. Babsė buvo maišyto kraujo. Ir velniškai stora dėl to šūdino maisto, kurį valgė. Būtent Babsė ir rūpinosi dviem jų jaunesniais broliais, aštuonerių Eltonu ir ką tik šešerių sulaukusiu Kailu. Jų girtuoklė motina tik veltui užėmė vietą, todėl Džeisonas norėjo surasti geresnius namus savo dukrai. Tokioje aplinkoje jos negalima auginti.

— Mama išėjo cizų, bet taip ir nesugrįžo. Vaikai miršta iš bado.

Spintelėje yra tik dribsnių paplotėlių ir keptų pupelių, bet nė lašo pieno. Ar gali atnešti mums maisto, Džeisonai? — viltingai paklausė Babsė.

Tūnant namuose su trimis vaikais, vienintelis džiaugsmas jos gyvenime buvo maistas, ir šią akimirką mergaitė troško didžiulio mėsainio arba didelės porcijos riebių bulvyčių, apipiltų druska ir actu. Atrodė, kad jos skrandyje žioji didžiulė skylė.

Džeisonas nuleido dukrą ir paragino Barbarą aptvarkyti vaikus.

— Kodėl turiu praustis? Kur eisime? — paklausė mažasis Kailas.

— Į „McDonald’s“ — aš vaišinu. Todėl visi trys drožiate praustis, — nusišypsojo Džeisonas, suveldamas juodus garbanotus Eltono plaukus.

Jo ir Kailo tėvas buvo tas pats. Nors irgi niekam tikęs. Vietiniai jį vadino Rasta Deivu; jis aprūpindavo visą rajoną heroinu, kol sėdo dešimčiai metų. Motina nusitempė Džeisoną į teismą ir visą laiką kūkčiojo ten it vaikas, kol Deivui skaitė nuosprendį. Deivas nepripažino jų, kaip atsisakė pripažinti ir tai, jog Eltonas ir Kailas yra jo sūnūs. Jis netgi neleido įrašyti savo pavardės į jų gimimo liudijimus, tas mulkis.

Klausydamasis, kaip vaikai linksmai turškiasi vonioje, Džeisonas prisiminė merginą, kurią šiandien sutiko turguje. Kad patinka jos draugei, suprato dar tąsyk, kai aną savaitę ji atėjo į turgų su savo motina. Ir žinojo, jog mergina sugrįš; tos kvailos tuščiagalvės tokios nuspėjamos.

Džeisonas prisidėgė cigaretę ir giliai įtraukė dūmą. Jam nereikia paukštytės, su kuria galėtų dulkintis iki nukritimo. Tokių jis turi į valias, įskaitant Darliną, trisdešimt aštuonerių jo seno mokyklos draugo Endžio Maiklso motiną. Šiuo metu Džeisonas ieško tokios, kuri turėtų bent pusę smegenų. Vienišos mamos su socialiniu būstu arba, dar geriau, turinčios nuosavą stogą.

Išgirdęs sujudimą, Džeisonas priėjo prie lango ir pažvelgė į niūrų vaizdą gatvėje. Ten vyko įnirtingos grumtynės — Mardaiko rajone tai normalu. Džeisonas ir mylėjo, ir nekentė šio rajono. Jis

niekada negyveno niekur kitur, ir kai kurie žmonės čia buvo padarūs. Visgi dauguma — padugnės; šalia judraus A13 kelio Reiname tokių rajonų apstu.

Džeisono motina nebuvo iš tų, kurios kurtų jaukius namus. Vienintelis daiktas, kabantis ant sienos jų slegiamai skurdžiame bute, buvo ilgas veidrodis koridoriuje, kuriame Debė Rampling apsižiūrėdavo savo storą užpakalį prieš kur nors išeidama. Vos tik ji dingdavo, vaikai ištisas valandas šokdavo priešais veidrodį pagal muziką iš muzikinio centro — dažniausiai regį ir roko balades. Nė vienas iš vaikų neturėjo daug žaislų, o tie, kuriuos Džeišonas parnešdavo namo, kažkaip paslaptinai dingdavo. Žinant motiną, ji tikriausiai iškišdavo juos kam nors rajone.

Džeišonas neskubėdamas nužingsniavo į koridorių ir apžiūrėjo save. Nors nė nenučiuokė, kas jo tėvas, buvo dėkingas jam už savo gerą išvaizdą; ją jis paveldėjo tikrai ne iš motinos. Buvo gražus ir tai žinojo. Vaikinas labai anksti suprato, kokį poveikį daro priešingos lyties atstovėms, ir per pastaruosius metus išstobulino savo gebėjimus. Tai bus jo kelias į viršūnę. Džeišonas Ramplingas negyvens nepritekliuje. Jis ambicingas ir nori daug geresnio gyvenimo. Ne tik sau, bet ir Šajai.

— Viskas gerai, Džoni. Dėl Dievo meilės, liaukis puldinėjęs, — pasakė Kerolė.

Džonis Bruksas jautėsi siaubingai. Ar Dievas baudžia jį už romaną? Jei taip, tegu tas didis vyras ten viršuje baudžia jį, ne ją. Kerolė nenusipelnė kentėti. Tai jis čia niekšas.

Žmona jau buvo atsipeikėjusi, kai atvyko greitoji, tačiau jis vis tiek privertė ją važiuoti į ligoninę. Ją baugino viskas, kas susiję su medicina; netgi per vizitą pas šeimos gydytoją Kerolė išmušdavo šaltas prakaitas. Džonis žinojo, jog ji išsirašys pasitaikius pirmai progai.

— Tu negalėsi to slėpti amžinai, juk supranti. Turėtume papa-

sakoti bent jau šeimai. O tau derėtų likti nakčiai, dėl visa ko. Kas, jei ištiks dar vienas priepuolis?

— Užsičiaupk. Melisa tikriausiai kraustosi iš proto. Negaliu patikėti, kad nepalikai jai raštelio. Aš būčiau padariusi tai pirmiausia. O dabar iškviesk mums taksi. Šių vietų kvapas primena man apie mirtį. Ir paskambink Melisai. Nesakyk, kad buvome Oldčerče, nes ji susijaudins. Pasakyk, kad Dikas ir Ivona netikėtai pakvietė mus vakarienės. Gerai?

Džonis Bruksas linktelėjo. Kai Kerolė užsispirdavo, niekas jos neperkalbėdavo.

Palikęs vaikus palaimingai šlamšti, Džeisonas išėjo iš „McDonald's“ ieškoti geresnio ryšio. Jis atsirėmė į savo pasididžiavimą ir džiaugsmą: juodą XR2 su pilna komplektacija ir spindinčiais lietais ratlankiais. Neseniai iš savo nelegalių pajamų jis palepino save „Blaupunkt“ stereosistema ir 200 vatų galingumo garsiakalbiais. Bet niekada nepalikdavo jų tuščiame automobilyje. Automobiliai radijo imtuvai ir garsiakalbiai šiomis dienomis buvo labai populiarūs tarp vagių. Jo ratai išsiskyrė Mardaike it skaudamas nykštys, o policijai buvo tarsi raudonas skuduras buliui; jį nuolat stabdydavo ir tikrindavo. Todėl ką nors neteisėto visuomet veždavo senu baltu furgonu. Kadangi turėjo mobilųjį ir padorius ratus, policija klaidingai manė, jog Džeisonas prekiauja narkotikais. Jie negalėjo labiau klysti. Pakankamai prisižiūrėjęs savo rajone žmonių, mirusių nuo perdozavimo ar susigadinusių sau gyvenimus dėl narkotikų, Džeisonas niekada nelietė šito šlamšto. Ko negalėjai pasakyti apie jo motiną. Ji reguliariai rūkė žolę. Pamatęs ją apsvaigusią, būtų pasišlykštėjęs bet kuris nors kiek mąstantis žmogus.

Džeisonui patiko galvoti apie save kaip apie jaunesnį, geresnį Artūrą Deilį. Serialas „Mechanikas“ buvo jo mėgstamiausia televizijos laida augant, ir jis labai natūraliai įvaldė meną pastebėti galimy-

bę ir griebti ją abiem rankomis. Ta viena darbo diena turguje buvo jo vienintelės pastovios pajamos, išskyrus kas dvi savaites gaunamą bedarbio pašalpą. Visi kiti baksai ateidavo prekiaujant kuo papuolė, įskaitant juodos pornografijos filmus. Jo draugas gaudavo jų iš Olandijos. Jis padarydavo kopijų, ir Džeisonas pardavinėdavo piratines versijas, uždirbdamas už filmą du svarus sau į kišėnę. Nesėkmingą savaitę galėdavo parduoti penkiasdešimt filmų, gerą — du šimtus penkiasdešimt. Džeisonas niekaip neatsistebėjo, kiek daug žmonių žiūri pornofilmus. Netgi Mardaike parduodavo jų gana daug, nors faktiškai visi tenykščiai gyventojai tvirtino neturintys skatiko kišėnėje.

Žinodamas motinos įpročius Džeisonas paskambino į Milhauso bendruomenės klubą ir pasikalbėjo su barmene. Motina buvo ten, kaip jis ir tikėjosi. Kai ji išdrįso išlėmėti į telefoną „kas yra?“, Džeisonas ramiai pasakė, jog už pusvalandžio ją iš ten paims ir ji turėsianti likti namuose šį vakarą, nes jam reikės išeiti. Nebuvo prasmės su ja ginčytis, ypač su girta.

Jo motinai nenoromis sutikus, Džeisonas baigė kalbėti ir vėl prisiminė merginą, kurią sutiko turguje. Melisa buvo greičiau negraži nei daili, bet jei ji turėtų nuosavą stogą, kuriam laikui tiktų.

— Kur judu buvote? Aš siaubingai jaudinausi! — šūktelėjo Melisa Bruks.

Jos tėvai niekuomet neišeidavo nepalikę raštelio ar nepasakę iš anksto, todėl šiandien, neradusi jų namuose, mergina baisiai sunerimo.

— Atleisk, mieloji. Prašiau, kad tavo tėtis paliktų raštelį, bet žinai, koks jis — atmintis kaip rėtis, — melavo Kerolė. — Mes vakarie-
niavome pas Ivoną ir Diką. Pakvietė paskutinę minutę, — pridūrė ji.

Melisa įtariai nužvelgė tėvą.

— Kas tavo veidui?

Kerolė tučtuojau suskubo jam į pagalbą.

— Senas kvailys atsitrenkė į duris. Juokiausi iki nukritimo, — melavo ji toliau.

Džonis papasakojo jai, jog Kreigas Turstonas atėjo į klubą ir pareikalavo pinigų.

— Jūs meluojat, — Melisa neketino tuo patikėti.

— Nepradėk, Mel. Kam mums meluoti? — atkirto Džonis.

Jį nepaprastai graužė kaltė, ir vyras buvo nusprendęs nuo šiol nė akimirkos nepalikti Kerolės vienos.

Ledus sutirpdė Dontė.

— Žiūrėk, močiute. Šuniukas, — tarė jis, paspausdamas mygtuką, kad šuo eitų ir lotų.

Kerolė pritūpė ir paėmė anūką ant rankų. Konservatyvios Džonio pažiūros per visus tuos metus persidavė ir jai, ir ji pakraupo, kai Melisa pareiškė, jog Dontės tėvas juodas. Bet vos tik vaikas gimė, močiutės instinktai nugalėjo. Vienu metu jis įsikibo į jos mažąjį pirštą, ir Kerolės širdis ištirpo; jis buvo vienas gražiausių kūdikių, kokį ji buvo kada nors mačiusi.

— Kas tau jį nupirko? Mamytė? Koks šuniuko vardas? — paklausė ji.

— Žmogus.

Kerolė sutrikusi pasitikslino:

— Mogus?

— Žmogus, mama. Vienas iš pardavėjų turguje jį nupirko jam, — paaiškino Melisa.

— Oo, kaip miela. Ar pažįsti jį? — paklausė Kerolė.

— Ne. Ir dabar Treisė pyksta ant manęs, nes jis patiko jai, o jis pakvietė į pasimatymą mane.

— Užkaišk virdulį, Džoni, kol aš paplepėsiu su Mel, — paragino Kerolė.

Nors šiek tiek pavargusi, dabar ji jautėsi gerai. Kerolė buvo mylinti mama, visada tokia buvo, ir ji ilgėjosi sūnaus, kuris išsikėlė į šiaurę. Tačiau Melisa buvo jos pasaulis. Jų motinos ir dukters ryšys buvo labai stiprus nuo pat pirmos akimirkos, kai gimė Melisa.

— Papasakok man, kas nutiko, — švelniai tarė Kerolė.

Ji žinojo, jog Treisė kartais gali būti nesukalbama, diktatoriška kumelšė, ir gailėjosi, kad Melisa neturi geresnės draugės, su kuria galėtų leisti laiką.

Melisa papasakojo jai viską užbaigdama:

— Ji faktiškai apkaltino mane, kad maiviausi prieš jį! Bet aš tikrai nesimaiviau, prisiekiu. Buvau apsirengusi kaip dabar, avėjau „timberlandus“, dėl Dievo meilės, o ji buvo išsipusčiusi kaip lėlė. Ne mano kaltė, kad ji jam nepatiko, ar ne?

— Ne, ne tavo. Treisė tiesiog pavydi, mieloji. Ji nusiramins. O kuo vardu tas jaunuolis?

— Džeisonas.

— Ir jis gražus?

— Labai. Jo akys mėlyniausios, kokias tik esu mačiusi, žavūs šviesūs plaukai. Ir jis gražiai elgėsi su Donte. Negalėjau patikėti, kai jis mane pakvietė. Buvau apstulbusi. Bet aš negaliu eiti. Treisė daugiau niekada nesikalbės su manim, jei nueisiu.

— Treisė pakvaišusi dėl vaikinių, tu puikiai tai žinai. Kiekvieną savaitę vis kitas. Eik su Džeisonu, jei jis tau patinka. Bet nemeluok Treisei; nors kartą pastovėk už save. Gali būti, kad ji supyks, bet galiu lažintis, jog po savaitės ar dviejų pamirš Džeisoną ir susiras kitą vargšę auką. Neturi leisti jos valdoma — jau ne kartą tau sakiau.

— Jis davė man savo numerį. Mobilaus. Gal numeris netikras, ir jis tik šaipėsi iš manęs? — dvejėjo Melisa.

Kerolė suėmė gražų dukters veidelį į delnus. Ji niekada nematė Dontės tėvo, tačiau tas niekšas tikrai aplaužė Melisai ragus. Kadaisė ji buvo savimi pasitikinti mergina, kupina gyvybės. Dabar ji neužtikrinta, neryžtinga, ir Kerolei buvo labai nesmagu matyti ją tokią.

— Paskambink jam, — paragino ji. — Velnio p Treisę. Pameni, tau patiko Deividas Vordas? Jai nerūpėjo, kai aptikai ją besiglamžančią su juo už tos sumautos dviračių pastoginės, ar ne? Nors kartą paklusk savo instinktams.

— Buvo labai miela iš jo pusės nupirkti Donteį tą šunį, — užsigalvojusi ištarė Melisa.

— Tuomet turi nueiti, mieloji. Mano draugei Silvijai patiko tavo tėvas, bet tada aš nugriebiau jį. Kartais gailiuosi, kad jo nepalikau jai, — nusijuokė Kerolė. — Silva nesikalbėjo su manimi mėnesį, kai mes pradėjome susitikinėti, bet netrukus susitaikė su tuo. Tikros draugės nesimėto, ir nedaugelis mergaičių taikstytusi su ta panele Treise Tompson, kaip kad tu darai. Patikėk manim.

Melisa nusišypsojo.

— Gal ir paskambinsiu jam. Bet kas, jei tas numeris išgalvotas?

— Tokiu atveju kitą sekmadienį nužingsniuočiau tiesiai į Dagenamo turgų ir užtvočiau jam rankine per galvą, — visiškai rimtai pareiškė Kerolė.

Ji tapdavo labai globėjiška, kai kalba pasisukdavo apie jos vaikus, ir kartą, genėdama rožes, dėl Melisos vos nesuvarė sodininko žirklių vienai moteriai į ranką.

Melisa nusijuokė.

— Nenoriu pasirodyti pernelyg susidomėjusi. Bet jei nuspręčiau paskambinti jam, kaip manai, kiek turėčiau palaukti?

Kerolė spustelėjo dukrai rankas.

— Jokių jei ar bet, paskambink jam antradienį. Mamytė žino geriausiai. Visada.

— Čia tu, Džeisonai? — šuktelėjo šešiasdešimtmetė Pegė Rampling.

Ji žinojo, jog tai anūkas; jis vienintelis turėjo raktus nuo jos namų.

— Kas gi dar, močiut, — atsiliepė Džeisonas, paduodamas jai dėžę su gėrybėmis.

— Ką čia atnešei man? — paklausė Pegė; ji pasikniso dėžėje ir nusivylusi pakėlė į jį akis. — Nėra alaus?

— Ne. Prie gėrimų parduotuvės nebuvo vietos automobiliui, o aš tingėjau vėl išiminėti radiją ir garsiakalbius. Atnešiau kvėpalų,

kosmetikos, Konės Francis diską ir keletą pakelių sausainių, kuriuos mėgsti.

Pegė ištraukė iš dėžės „Rive Gauche“ kvepalus, pasipurškė ir springdama užsikosėjo.

— Čia netikri kvepalai. Smirda kaip katės myžalai, — nusi-skundė ji.

— Tikri, močiut. Pirkau iš draugo, o jis manęs neapgaudinėtų.

— Šįkart apgavo. Atsiimk pinigus ir geriau nupirk man „Guinness“ alaus, — tarė Pegė, mesdama kvepalus atgal Džeisonui.

— Tai ką veiki? Vakar vakare žaidei bingą?

— Aha! Ir penktadienį. Ten visi sukčiai. Kiekvieną vakarą laimi tie patys veidai. Ta sena karvė Dorisė Šipton laimėjo regioninį. Jau antrą kartą per šiuos metus, o dar tik sumautas balandis. Niekam taip nesiseka. Tikiuosi, iš jos pavogs piniginę.

— Kai kurie žmonės tiesiog gimsta laimingi, močiut. Šįvakar vėl eisi?

— Ne. Norėčiau, žinoma, — nusibosta čia sėdėti vienai, — bet negaliu sau leisti.

Puikiai žinodamas, jog visi puodai, keptuvės, stiklainiai ir skar-dinės šiame name prigrūsti močiutės pinigų, Džeisonas įkišo ranką kišenėn ir padavė jai porą dešimtinių.

— Ačiū, mielas. Tu geras berniukas savo senai močiutei, tik-rai. Nesuprantu, kaip tu išlindai iš jos, tikrai nesuprantu. Kaip ji? Sudususi kaip visuomet?

— Kaip visuomet, kaip visuomet, — nuoširdžiai atsakė Džei-sonas.

Jo močiutė ir mama nesikalbėjo nuo tada, kai jam buvo aštuo-neri. Kai Džeisonui suėjo penkeri, motina nusprendė nebenorinti jo ir išsiuntė gyventi pas močiutę. Ir tai buvo laimingiausi Džei-sono vaikystės prisiminimai. Močiutė nebuvo tobula, — ji buvo užkietėjusi vagilė, vogdavo iš parduotuvių viską, kas nebuvo pri-kalta, — tačiau suteikė jam meilę ir dėmesį, du dalykus, kurių jis niekada nesulaukė namuose. Kai gimė Babsė, motina pareikalavo,

kad sūnus vėl grįžtų pas ją, ir nuo tada jo močiutė daugiau nesikalbėjo su dukra.

— Ar jau nusižiūrėjai kokią dailią merginą? — nusišiepė Pegė.

— Vis dar susitikinėjau su ta iš Harold Hilo, apie kurią tau pasakojau, bet, manau, turėsiu ją mesti. Jai tik septyniolika. Per jauna ir nesubrendusi.

Džeišonas pasakojo savo močiutei beveik viską, bet niekada neužsiminė apie savo romaną su Darlina. Močiutė kadaise gyveno Mardaike ir nekeitė jos. „Tik pažiūrėkit į tą seną kekšę. Vien su kailiniais, be apatinių“, — sakydavo ji, kai jų keliai susikirsdavo. Džeišonas mažiausiai norėjo, kad močiutė išdygtų ant Daros durų slenksčio ir sukeltų triukšmą. O ji taip ir padarytų, jei sužinotų, jis tuo neabejojo. Ji tokia moteris.

— Tau reikia motinos Šajai, ir kuo greičiau. Siaubingas vaikas! Daugiau nesivesk jos čia, gerai? Aną kartą tyčia ištrypė man visus snapučius, o aš buvau ką tik pasodinusi tuos nelaimėlius. Turi išvežti ją kuo toliau nuo tos dvokiančios storulės, kuri vadina save tavo motina. Nes jei to nepadarysi, ji taps dar bjauresnė, — perspėjo Pegė.

Džeišonas atsiduso. Jo močiutė nerinkdavo žodžių ir paprastai būdavo teisi.

— Žinau. Palik tai man. Aš tuo užsiimsiu.